

var knyttet til Statsanstalten for Livsforsikring. Jeg skal nu tillade mig for det højtærede Ting at fremsætte et Forslag, som sigter i samme Retning, men har en noget anden Skikkelse end det i Fjor fremsatte. Dette Forslag, som jeg herved skal have den Ære at anbefale til det høje Ting, gaar ud paa at give Finansministeriet en almindelig Bemyndigelse til at give Stempelbegunstigelse til saadanne Foreninger, som have til Formaal at gøre det lettere for Folk af den arbejdende Klasse og dermed ligestillede at tegne og vedligeholde Livs-, Ulykkes- og Spareforsikringer. Forslaget har altsaa en videre Karakter end det i Fjor forelagte, og det ogsaa i den Henseende, at de nævnte Foreninger kunne tegne deres Forsikringer ikke alene i Statsanstalten for Livsforsikring, men i ethvert anerkendt dansk Livsforsikringselskab. I denne Skikkelse skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 69 af 23. Maj 1873 om Digearbejder paa Lolland og Falster.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3673 ff.).

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Tesdorpf: Efter Stormfloden i November 1872 bleve de falsterske Diger opførte ved Bidrag fra Statsmagtens, Amtets og Lodsejernes Side. Lodsejerne optog et Laan i Privatbanken mod Amtets Kaution, amortisabelt i 28 Aar. Dette Laan er nu afdraget i Aaret 1901—02. De falsterske Diger bestaa af Sanddiger paa godt 2 Miles Længde og en Lerklint. Denne Lerklint er den egentlige Gedserodde, hvis Bevarelse er en Livsbetingelse for Syd-Falster. Tager Søen Lerklinten, er dermed hele denne Landsdel prisgiven. Derfor har det været Digebestyrelsen magtpaaliggende i de forløbne Aar at sikre denne Odde saa meget som vel muligt. Der er opført en lang Række af Moler, noget over 120, saa vidt jeg erindrer, rundt om Spidsen. Efterhaanden som Søen stjæler Land, føres

disse Moler op i Landet, og naar de have naaet en Længde af 100 Fod, er det Meningen at skraa Lerklinten ned med et passende Anlæg, som Søen kan løbe sig træt paa. Derigennem mener man, at Odden er sikret. Imidlertid er selve Lerklintens Vedligeholdelse og Udbedring en kostbar Sag. Derfor blev, efter at Digerne vare opførte, den Sum, som var tilovers, ca. 50,000 Kr., stillet til Digebestyrelsens Disposition under Navn af Lerklintsfonden. Denne Fond er nu i Aar opbrugt. Digeinteressenterne have i den senere Tid to Gange henvendt sig til Ministeriet med Anmodning om, at Lerklinten maatte skilles ud fra Sanddigerne, og at Staten vilde overtage den fremtidige Vedligeholdelse af den. Paa disse Andragender have Digeinteressenterne begge Gange faaet Afslag, idet Ministeriet hævder, at Lerklinten bør høre sammen med Sanddiget som hidtil. Selve Sanddiget blev i sin Tid beplantet med Hjelme og Marehalm, en Plante, som kun kan vokse og trives under Sandflugt. Denne Sandflugt savne vi paa Falsters Østkyst, hvorfor i Tidens Løb mange store Strækninger ere blevne aldeles bare eller ogsaa bevoksede med Katteskæg, hvilken Plante svækker Diget. Digebestyrelsen sorterer jo under Vandbygningsdirektoratet, og der er fra Vandbygningsdirektøren og den Ingeniør, der under normale Forhold to Gange om Aaret befærer Diget, Gang efter Gang gjort gældende, at de bestaaende Forhold ere usikre, og at der bør tages fat paa at styrke Sanddiget. Det har Digebestyrelsen, hvis Formand jeg er, hver Gang holdt hen, og vi have navnlig bedt, om vi ikke maatte vente, til den Gæld, vi havde paataget os, var afdragen, for at vi derefter kunde komme til en mere betryggende Sikring af Diget, idet vi have gjort gældende, at det, der vil opnaas ved, at man planter frisk Marehalm og Hjelme, kun vil være af forbigaaende Betydning, saaledes som det tidligere har vist sig. Støttet til de Erfaringer, der ere indhentede særlig paa Østkysten af Holsten, have vi hævdet, at den eneste fyldestgørende Sikringsmaade vil være at paalægge $\frac{2}{3}$ af Sanddiget en Lerkappe, hvis Materiale kan hentes fra Lerklinterne ved Østersøen, og at Udgiften hertil, naar den paalægges Staten, Amtet og Lodsejerne, ikke blot i det lange Løb, men ogsaa direkte vil blive mindre end Udgiften til de Reparationer, som Vandbygningsdirektoratet forlanger gennemførte, idet Gennemførelsen af disse vil være det samme som at fylde i Danaidernes Kar. Begynder